

Případ na moři

1.

„Plukovník Clapperton!“ řekl generál Forbes.

Pronesl to způsobem na pomezí zafunění a odfrknutí.

Slečna Ellie Hendersonová se předklonila a do tváře jí spadl pramínek hebkých šedivých vlasů. Pronikavé černé oči jí škodolibě zajiskřily.

„Opravdu působí nesmírně vojensky!“ řekla zlomyslně, přičísala si pramínek zpět a čekala, jaký účinek její poznámka vyvolá.

„Vojensky!“ vybuchl generál Forbes. Zatáhl se za armádní knírek a jeho tvář nabyla jasně červeného odstínu.

„Nebyl on náhodou v Gardách?“ broukla slečna Hendersonová, aby dovršila své dílo.

„Gardy? Gardy? Taková pitomost. Ten chlap dělal v kabaretu! Není sporu! Narukoval a poslali ho do Francie počítat do skladu kompoty. Hunové tam náhodou shodili bombu a jeho poslali domů se škrábancem na ruce. Takhle nějak se dostal do nemocnice lady Carringtonové.“

„Takže tak se seznámili.“

„Není sporu! Ten chlap si hrál na raněného hrdinu. Lady Carringtonová neměla rozum, zato měla řůru peněz. Starý Carrington dělal do munice. Byla vdova jenom půl roku. Ten chlap ji sbalil, než bys řekl švec. Ona mu vyšvindlovala místo na ministerstvu války. *Plukovník Clapperton! Cha!*“ odfrkl si generál.

„A před válkou tedy vystupoval v kabaretu,“ uvažovala slečna Hendersonová, která se snažila dát si dohromady šedovlasého plukovníka Clappertona s klaunem zpívajícím šprýmovné kuplety.

„Není sporu!“ prohlásil generál Forbes. „Slyšel jsem to od starého Basington-ffrenche. A ten to slyšel od Jezevce Cotterilla, a ten to má od Štiky Parkera.“

Slečna Hendersonová bystře přikývla. „Tak to pak musí být pravda,“ řekla.

Na tváři drobného muže, který seděl vedle nich, zahrál prchavý úsměv. Slečna Hendersonová ho postřehla. Byla všímavá. Ten úsměv

uznale kvitoval ironii obsaženou v její poslední poznámce – ironii, ze které by ji generál nepodezíral ani na vteřinu.

Generál sám si úsměvu nevšiml. Pohlédl na hodinky, vstal a poznamenal: „Tělocvik. Na lodi se člověk musí udržovat v kondici,“ a prošel otevřenými dveřmi na palubu.

Slečna Hendersonová pohlédla na muže, jenž se usmál. Byl to pohled, jímž dobře vychovaná žena naznačuje, že je připravena zapříst se spolucestujícím rozhovor.

„Je plný energie, že?“ zeptal se mužiček.

„Vždycky přesně osmačtyřicetkrát obejde palubu,“ odpověděla slečna Hendersonová. „To je vám taková drbna! A to se říká *o nás ženách*, že prý milujeme skandály.“

„Taková nezdvořilost!“

„Zato Francouzi jsou zdvořilí bez výjimky,“ pronesla slečna Hendersonová lehce tázavým tónem.

„Já jsem Belgičan, mademoiselle,“ opáčil drobný mužik.

„Ach! Tak Belgičan.“

„Hercule Poirot, k vašim službám.“

To jméno jí cosi připomnělo. Určitě už ho někde – „Plavíte se rád po moři, monsieur Poirote?“

„Upřímně řečeno ne. Byla ode mě pitomost nechat se přemluvit zúčastnit se. Já *la mer* nenávidím. Nikdy nezůstává klidné – ne, ani na minutečku.“

„Ale teď poměrně klidné je, to musíte uznat.“

Monsieur Poirot to skutečně zdráhavě uznal. „*A ce moment*, ano. Proto ožívám. Opět mám zájem o to, co se děje kolem mě – například vy jste velice zručně zvládla generála Forbese.“

„Myslíte –“ Slečna Hendersonová se zarazila.

Hercule Poirot se uklonil. „Vaše metody, jak se dobrat skandálních témat. Obdivuhodné!“

Slečna Hendersonová se beze stopy rozpaků rozesmála. „Ta poznámka o Gardách? Já věděla, že z toho chudák stará málem vyletí z kůže!“ Důvěrně se předklonila. „Přiznávám, že skandály *miluju* – a čím horší, tím lepší!“

Poirot se na ni zamyšleně zadíval – prohlížel si její štíhlou, zachovalou postavu, zvědavé tmavé oči, šedé vlasy: pětačtyřicátnice, která byla se svým věkem báječně srozuměná.

Náhle Ellie prohlásila: „A mám to. Nejste vy ten slavný detektiv?“

Poirot se uklonil. „Jste příliš laskavá, mademoiselle.“ Ale nevyvracel jí to.

„Jak vzrušující,“ řekla slečna Hendersonová. „A to právě, sledujete žhavou stopu, jak se říká v knížkách? Skrývá se v našem středu zločinec? Nebo jsem snad příliš zvědavá?“

„Vůbec ne. Vůbec ne. S bolestí zklamání vaše očekávání, ale jsem tu prostě, abych se bavil, jako všichni ostatní.“

Řekl to tak pochmurně, že se slečna Hendersonová rozesmála.

„Aha! Ale zítra budete mít možnost se v Alexandrii dostat na pevninu. Už jste někdy byl v Egyptě?“

„Nikdy, mademoiselle.“

Náhle slečna Hendersonová poněkud zprudka vstala.

„Myslím, že se připojím ke generálově zdravotní procházce,“ oznámila.

Poirot zdvořile vyskočil na nohy.

Kývla na něj a vyšla na palubu.

V Poirotových očích se na okamžik usadil lehce nechápavý výraz, ale pak se mu rty zvlhnily drobným úsměvem, vstal a vyhlédl ze dveří na palubu. Slečna Hendersonová se opírala o zábradlí a hovořila s vysokým, vojensky vyhlížejícím mužem.

Poirotův úsměv se prohloubil. Vrátil se do kuárny se stejně přehnaným úsilím, s jakým želva zatahuje hlavu do krunýře. Na chvilku měl kuárnu jen pro sebe, správně ale usoudil, že to nebude trvat dlouho.

A také netrvalo. Dovnitř vešla paní Clappertonová s pečlivě nakadeřenými platinovými vlasy chráněnými sítkou, s namasírovanou, dietami udržovanou postavou v elegantním sportovním kostýmku, a prošla dveřmi do baru s cílevědomým výrazem ženy, která je za to, co chce, vždy schopna zaplatit tu nejvyšší cenu.

Řekla: „Johne? Ach, dobré ráno, monsieur Poirote –neviděl jste Johna?“

„Je na pravoboku na palubě, madame. Mám –?“

Gestem ho zarazila. „Na chvíličku se tu posadím.“ Královským pohybem se usadila na židli naproti němu. Z dálky vypadala možná na osmadvacet. Teď, navzdory dokonalému nalíčení a pečlivě vytrhanému obočí nepůsobila na svých skutečných devětačtyřicet, ale na pětapadesát. Oči měla tvrdé, bleděmodré, s drobnými panenkami.

„Litovala jsem, že jsem vás včera nezahlédla na večeři,“ řekla. „Moře bylo samozřejmě trošku rozvlněné –“

„*Précisément*“ řekl Poirot procítěně.

„Já naštěstí plavby snáším skvěle,“ prohlásila paní Clappertonová. „Říkám naštěstí, protože s tím mým slabým srdcem by mě mořská nemoc nejspíš zabila.“

„Vy máte slabé srdce, madame?“

„Ano, musím být *velice* opatrná. *Nesmím* se přetěžovat! Říkají mi to *všichni* odborníci!“ Paní Clappertonová se chopila tématu, které ji dokázalo vždy uchvátit, totiž svého zdraví. „John, chudáček zlatý, dělá co může, aby mi zabránil se přetěžovat. Já žiju hrozně intenzivně, jestli víte, co tím myslím, monsieur Poirote?“

„Ano, ano.“

„Vždycky mi říkáš: ‚Zkus se trošku zklidnit, Adeline.‘ Ale já to neumím. Mám pocit, že život je tu od toho, aby se žil. Vlastně jsem se hodně sedřela ve válce. Moje nemocnice – slyšel jste o mé nemocnici? Samozřejmě. Měla jsem tam sestry a vrchní sestry a tak dál – ale v podstatě jsem ji provozovala já.“ Povzdechla si.

„Vaše vitalita je úžasná, drahá paní,“ řekl Poirot poněkud mechanickým tónem člověka, který odpovídá na svou narážku.

Paní Clappertonová zaperlila dívčím smíchem.

„Všichni mi říkají, jak jsem mladá. To je nesmysl, rozhodně se nesnažím předstírat, že je mi byt' jen o den mň než třiáctýřicet,“ pokračovala s lehce pochybnou upřímností. „Ale spouště lidí je zatěžko tomu uvěřit. ‚Vy jste tak *živá*, Adeline,‘ říkají mi. Ovšem ruku na srdce, monsieur Poirote, jaký by člověk byl, kdyby nebyl živý?“

„Mrtvý,“ řekl Poirot.

Paní Clappertonová se zamračila. Tahle odpověď se jí nezamlouvala. Usoudila, že se ten člověk snaží být zábavný. Vstala a chladně pravila: „Musím najít Johna.“

Když vycházela ze dveří, upadla jí kabelka, otevřela se a její obsah se rozlétl kolem. Poirot jí galantně přispěchal na pomoc. Trvalo několik minut, než se rtěnky, pudřenky, tabatěrku, zapalovač a další propriety povedlo sesbírat. Paní Clappertonová zdvořile poděkovala, pak odvířila na palubu a pravila: „Johne –“

Plukovník Clapperton byl stále ještě zabraný do hovoru se slečnou Hendersonovou. Otočil se jako na obrtlíku a spěchal v ústrety své ženě. Ochranářsky se nad ní sklonil. Je její palubní křesílko správně umístěné? Nechce ho natočit lépe? Jeho chování k ní bylo dvorné, něžně starostlivé. Takhle milující manžel rozmazluje milovanou manželku.

Slečna Ellie Hendersonová se zadívala směrem k obzoru, jako by jí ta situace poněkud znechutila.

Poirot stál ve dveřích kuřárny a sledoval dění.

„Být já jejím mužem, vezmu na ni sekeru,“ ozvalo se za jeho zády drsným roztřeseným hlasem. Dovnitř se právě přišoural starý pán, který byl mezi cestujícími neuctivě přezdívám Praotec plantážníků. „Hochu!“ zavolal. „Nalij mi hlt whisky.“

Poirot vstal a sebral ze země papír vytržený z notýsku, který paní Clappertonová při sbírání přehlédla. Zasunul si ho do kapsy, aby jí ho později vrátil.

„Ano,“ pokračoval věkovitý pasažér. „Zmije to je. Pamatuju si jednu takovou z Púny. To bylo v sedmaosmdesátém.“

„Vzal na ni někdo sekyru?“ zeptal se Poirot.

Starý pán smutně zavrtěl hlavou.

„Za jediný rok manžela utrápila k smrti. Clapperton by se měl vzmužit. Nechává své ženě moc volnosti.“

„Ona drží klíč k pokladně,“ řekl Poirot vážně.

„Ha ha!“ zachechtal se starý pán. „To jste uhodil hřebíček na hlavičku. Drží klíč k pokladně. Ha ha!“

Do kuřárny vrazily dvě dívky. Jedna měla kulatý, pihovatý obličej a divoce rozevláté tmavé vlasy, ta druhá měla pihy a vlasy kudrnaté a rezavé.

„Záchrana už běží!“ vykřikla Kitty Mooneyová. „My s Pam plukovníka Clappertona zachráníme.“

„Před jeho ženou,“ vychrlila ze sebe Pamela Creganová.

„Protože si myslíme, že on je *zlatíčko*...“

„A ona je prostě příšerná – vůbec nic mu nedovolí,“ vykřikly unisono.

„A když není s ní, tak po něm vždycky skočí ta Hendersonová...“

„Taje docela milá. Ale strašlivě *stará*...“

Vyběhly a mezi výbuchy smíchu lapaly po dechu. „Záchrana už běží!“

2.

To, že záchrana plukovníka Clappertona nebyla izolovanou akcí, nýbrž dlouhodobým projektem, vyšlo najevo téhož večera, když osmnáctiletá Pamela Creganová přistoupila k Herculu Poirotovi a zamumlala: „Sledujte nás, monsieur Poirote. Sebereme jí ho před nosem a vezmeme ho na palubu na procházku při měsíčku.“

Bylo to právě ve chvíli, kdy plukovník Clapperton říkal: „Tu cenu rolls-royce vám potvrzují. Ale je to auto v podstatě na celý život. A moje auto –“

„Já myslím, že *moje* auto, Johne.“ Paní Clappertonová měla rezavý, pronikavý hlas.

Nedal nad její nelaskavou poznámkou najevo žádné pohoršení. Buď na to už byl zvyklý, nebo –

„Nebo?“ pomyslel si Poirot a ponořil se do úvah.

„Jistě, drahá, *tvoje* auto.“ Clapperton se uklonil směrem ke své ženě a zcela nevzrušeně dokončil to, co říkal.

„*Voilà ce qu'on appelle le pukka sahib*,“ pomyslel si Poirot. „Ale generál Forbes tvrdí, že Clapperton žádný gentleman není. To by mě zajímalo.“

Někdo navrhl, že by si mohli zahrát bridž. K partii zasedli paní Clappertonová, generál Forbes a jakýsi bystrozraký pár. Slečna Hendersonová se omluvila a vyšla na palubu.

„Co váš manžel?“ zeptal se generál Forbes váhavě.

„John hrát nemůže,“ řekla paní Clappertonová. „Nezvládá to.“

Čtyři hráči začali míchat karty.

Pam a Kitty vyrazily za plukovníkem Clappertonem. Každá ho chytila za jednu paži.

„Vy jdete s námi!“ řekla Pam. „Na palubu. Svítí měsíc.“

„Nedělej hlouposti, Johne,“ ozvala se paní Clappertonová. „Nachladíš se.“

„S námi ne,“ řekla Kitty. „My přímo žhneme!“

Rozesmál se a odešel s nimi.

Poirot postřehl, že paní Clappertonová, která původně nabídla dva trefy, teď řekla „pas“.

Vyšel na vycházkovou palubu. U zábradlí stála slečna Hendersonová. Když se k ní blížil, s očekáváním se ohlédla a Poirot si všiml, jak jí obličej pohasl.

Chvilku si povídali. „O čem přemýšlíte?“ zeptala se ho pak, když zmlkl.

Poirot odpověděl: „Vrtají mi hlavou mé znalosti angličtiny. Paní Clappertonová řekla: ‚John bridž hrát nemůže.‘ Copak se obvykle neříká ‚neumí?‘“

„Ona nejspíš to, že nehraje, bere jako osobní urážku,“ odvětila suše Ellie. „Ten člověk byl blázen, že se s ní vůbec oženil.“

Poirot se ve tmě usmál. „A nemyslíte si, že je to manželství možná spokojené?“ zeptal se nesměle.

„S takovou ženskou?“

Poirot pokrčil rameny. „Hodně ohavných žen má oddané manžely. Přírodní záhada. Jistě uznáte, že nic z toho, co paní Clappertonová říká nebo dělá, v něm neprobouzí žlučovitost.“ Slečna Hendersonová zvažovala odpověď, když vtom k nim z okna kuřárny dolehl hlas paní Clappertonové. „Ne – další partii už hrát nebudu. Je tu tak dusno. Asi se půjdu na palubu nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Dobrou noc,“ řekla slečna Hendersonová. „Já si jdu lehnout.“ A v tu ránu zmizela.

Poirot vykročil k salonku, kde nebyl nikdo až na plukovníka Clappertona a obě děvčata. Předváděl jim karetní triky, a když Poirot postřehl, jak zručně karty míchá a rozdává, vzpomněl si na generálovu zmínku o jeho kabaretní kariéře.

„Vidím, že karty vás baví, i když bridž nehrajete,“ poznamenal.

„Mám své důvody, proč nehrát bridž,“ řekl Clapperton se svým okouzlujícím úsměvem. „Předvedu vám to. Zahrajeme si jedno kolo.“

Rychle rozdal karty. „Zvedněte své listy. Tak co?“ Když si všiml, jak ohromeně se Kitty tváří, rozesmálo ho to. Položil svůj list a ostatní ho následovali. Kitty měla v ruce samé kříže, Poirot srdce, Pam káry a plukovník piky.

„Vidíte?“ řekl. „Když někdo umí rozdat svému partnerovi i protihráčům, co si zamane, měl by se přátelských partií vyvarovat! Kdyby mu začalo příliš přát štěstí, bůhví, co by se začalo povídat.“

„Páni!“ zalapala Kitty po dechu. „Jak to děláte? Vždyť všechno vypadalo úplně normálně.“

„Rychlost ruky mate oko,“ pravil Poirot dramaticky –a postřehl, jak plukovník náhle změnil výraz.

Jako kdyby si uvědomil, že na chvíli vyloupil ze střehu.

Poirot se usmál. Zpoza masky vznešeného sáhíba vykoul kejkliř.

3.

Následujícího dne za svítání doplula loď do Alexandrie.

Když Poirot vstal od snídaně, obě děvčata už byla připravená vyrazit na pevninu. Zrovna mluvila s plukovníkem Clappertonem.

„Měly bychom jít,“ naléhala Kitty. „Ti lidé od pasové kontroly za chvíli zmizí z lodi. Půjдете s námi, vidíte? Že nás nenecháte jít na břeh úplně samotné? Mohlo by se nám stát něco ošklivého.“

„Já si samozřejmě nemyslím, že byste měly chodit samotné,“ usmál se plukovník Clapperton. „Ale nevím, jak by se na to tvářila má žena.“

„To je škoda,“ řekla Pam. „Ale aspoň by si mohla pořádně odpočinout.“

Plukovník Clapperton působil trochu nerozhodně. Zjevně v něm vítězily záškolácké choutky. Všiml si Poirota.

„Dobrý den, monsieur Poirote – jdete na břeh?“

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděl Poirot.

„Já – já si jen – jen si promluví s Adeline,“ rozhodl se plukovník Clapperton.

„My půjdeme s vámi,“ řekla Pam. Mrkla na Poirota. „Třeba ji přesvědčíme, aby šla taky,“ dodala vážně.

Plukovník Clapperton tento návrh zřejmě vítal. Rozhodně to vypadalo, že se mu ulevilo.

„Tak pojd'te obě se mnou,“ prohlásil zvesela. A všichni tři se vydali chodbou paluby B.

Plukovník Clapperton poněkud nervózně zat'ukal na dveře kabiny.

„Adeline, miláčku, jsi vzhůru?“

Ospalý hlas paní Clappertonové odpověděl: „Co je zas?“

„To jsem já, John. Co kdybychom šli na břeh?“

„To rozhodně ne.“ Hlas byl náhle ostrý a rozhodný. „Mám za sebou přišernou noc. Spíš zůstanu celý den v posteli.“

Pam se rychle vložila do hovoru. „Moc se omlouvám, paní Clappertonová. Chtěli jsme, abyste šla s námi. Jste si jistá, že to nezvládnete?“

„Naprosto jistá.“ Ted' ten hlas zněl ještě ostřeji.

Plukovník bezvýsledně otočil knoflíkem dveří.

„Co je, John? Je zamčeno. Nechci, aby mě rušili stevardi.“

„Promiň, drahá, promiň. Jen jsem si chtěl vzít bedekr.“

„Tak ten si vzít nemůžeš,“ odsekla paní Clappertonová. „Já z postele nevstávám. Běž si, John, a dej mi chvíli pokoj.“

„Jistě, jistě, drahá.“ Plukovník ustoupil ode dveří. Pam a Kitty se kolem něj semkly.

„Pojd'me, vyrazíme. Díkybohu, že máte klobouk na hlavě. Ale božítku – nemáte v kapse?“

„Čirou náhodou ho mám v kapse,“ odpověděl plukovník.

Kitty mu stiskla paži. „Sláva!“ vykřikla. „Tak jdeme.“

Poirot, nahnutý přes zábradlí, sledoval, jak všichni tři opouštějí loď. Za sebou zaslechl slabý nádech, a když se otočil, spatřil slečnu Hendersonovou. Upírala oči na tři vzdalující se postavy.

„Takže oni šli do města,“ řekla bezbarvě.

„Ano. Jdete taky?“

Všiml si, že má klobouk se širokou krempou a elegantní kabelku i boty. Vypadala, jako že se na břeh chystá. Po téměř nepostřehnutelné pauze ale zavrtěla hlavou.

„Ne,“ řekla. „Myslím, že zůstanu na lodi. Musím napsat spoustu dopisů.“

Otočila se a nechala ho o samotě.

Její místo zaujal generál Forbes, funicí po svých osmačtyřiceti ranních kolečkách. „Aha!“ zvolal, když pohledem objevil vzdalující se postavy plukovníka a obou děvčat. „Takže *takhle* to je! Kdepak je madam?“

Poirot vysvětlil, že paní Clappertonová si dopřává klidný den na lůžku.

„Tomu snad nevěříte,“ přivřel znalecky oko starý bojovník. „Vyleze, aby si dala něco na zub – a jestli zjistí, že ten chudák stará odešel bez propustky, bude mazec.“

Generálovy předpovědi se však nesplnily. Paní Clappertonová se u oběda neobjevila, a když se plukovník a jeho gardedámy ve čtyři vrátili na loď, pořád se ještě neukázala.

Poirot byl ve své kajutě a slyšel, jak manžel lehce provinile klepe na dveře kajuty. Slyšel, jak klepe znovu, pak zkouší dveře otevřít, a nakonec volá stewarda.

„Pojďte sem. Nemůžu se dobouchat. Máte klíč?“

Poirot spěšně vstal z lůžka a vyšel na chodbu.

4.

Zpráva se po lodi rozšířila jako požár. Lidé se vyděšeně a nevěřičně dozvídali, že paní Clappertonová byla v kajutě nalezena mrtvá – se srdcem probodnutým domorodou dýkou. Na podlaze kajuty ležela šňůra jantarových korálů.

Šuškalo se leccos. K výsledku jsou voláni všichni prodavači jantaru, kteří ten den dostali povolení ke vstupu na palubu! Ze zásuvky v kajutě se ztratila velká suma peněz! Bankovky byly vystopovány! Bankovky nebyly vystopovány! Ztratily se šperky, které představují celé jmění! Žádné šperky se neztratily! Byl zatčen jeden ze stevardů a přiznal se k vraždě!

„Co je na tom všem pravdy?“ zeptala se slečna Hendersonová, která si počíhala na Poirota. Byla bledá a ustaraná.

„Jak to mám vědět, vážená dámo?“

„Ale jistě že to víte,“ řekla slečna Hendersonová.

Bylo to pozdě večer. Většina pasažérů už se uchýlila do kajut. Slečna Hendersonová odvedla Poirota ke dvěma palubním křesílkům na zastřešené části lodi. „A teď mi to povíte,“ nakázala mu.

Poirot se na ni zamyšleně zadíval. „Je to zajímavý případ,“ řekl.

„Je pravda, že jí ukradli nějaké cenné šperky?“

Poirot zavrtěl hlavou. „Ne. Žádné šperky se neztratily. Zmizelo jenom několik bankovek ze zásuvky.“

„Už se nikdy nebudu na lodi cítit v bezpečí,“ řekla slečna Hendersonová a otřásla se. „Máte nějaké tušení, který z těch čokoládových netvorů to provedl?“

„Ne,“ řekl Hercule Poirot. „Celá ta věc je značně – zvláštní.“

„Jak to myslíte?“ vyhrkla Ellie.

Poirot rozhodil rukama. „*Eh bien* – proberme si fakta. Když paní Clappertonovou našli, byla mrtvá nejméně pět hodin. Na podlaze u postele ležela šňůra koráleků. Dveře byly zamčené a klíč nikde. Okno – okno, nikoli lodní okénko – vede na palubu a bylo otevřené.“

„No a?“ pobízela ho dáma netrpělivě.

„Nemyslíte, že je zvláštní spáchat vraždu za tak kuriózních okolností? Nezapomínejte, že všechny prodavače pohlednic, peněžoměnce a prodavače koráleků, kteří mají přístup na palubu, policie dobře zná.“

„Stevardi ale kajuty stejně obyčejně zamykají,“ podotkla Ellie.

„Ano. Aby se zabránilo drobným krádežím. Jenomže tohle – to byla vražda.“

„Co vám přesně vrtá hlavou, monsieur Poirote?“ Vyslovila to poněkud bez dechu.

„Hlavou mi vrtají ty zamčené dveře.“

Slečna Hendersonová o tom zauvažovala. „To mi nijak zvláštní nepřipadá. Ten člověk odešel dveřmi a klíč si vzal, aby se na vraždu nepřišlo moc brzy. Což bylo od něj poměrně chytré, protože vraždu objevili až ve čtyři odpoledne.“

„Ne, ne, mademoiselle, vy nechápete, kam mířím. Mně nedělá starosti, jak se dostal ven, ale jak se dostal *dovnitř*.“

„Samozřejmě oknem.“

„*C'est possible*. Ale byla by to velmi úzká cesta – a nezapomínejte, že po palubě celou dobu chodili lidé.“

„Tak tedy dveřmi,“ prohlásila slečna Hendersonová netrpělivě.

„Ale vy zapomínáte, mademoiselle. *Paní Clappertonová zamkla dveře zevnitř*. Udělala to ještě předtím, než plukovník Clapperton dnes ráno opustil loď. Dokonce zkoušel otevřít – a proto to víme.“

„Nesmysl. Patrně se zasekly – nebo špatně otočil knoflíkem.“

„Ale my nemáme jen jeho svědectví. Slyšeli jsme, jak to říká *sama paní Clappertonová!*“

„My?“

„Slečna Mooneyová, slečna Creganová, plukovník Clapperton a já.“

Ellie Hendersonová ťukala úhledně obutou nohou. Chvilku mlčela. Pak lehce podrážděným tónem řekla: „A co přesně z toho vyvozujete? Jestli paní Clappertonová dveře zamkla, tak je nejspíš mohla i odemknout.“

„Přesně tak, přesně tak.“ Poirot k ní otočil rozzářenou tvář. „Tak vidíte, kam jsme se dostali. *Paní Clappertonová odemkla dveře a pustila vraha dovnitř*. Udělala by něco takového kvůli prodavači korálků?“

„Třeba nevěděla, kdo to je,“ namítla Ellie. „Mohl zaklepat – vstala a otevřela dveře, on ji zatlačil dovnitř a zabil ji.“

Poirot zavrtěl hlavou. „*Aucontraire*. Když byla probodena, klidně ležela v posteli.“

Slečna Hendersonová na něj upřela oči. „A co vás napadá?“

Poirot se usmál. „Vypadá to, vidíte, jako kdyby toho člověka, kterého pustila dovnitř, *znala*...“

„Vy myslíte,“ navázala slečna Hendersonová poněkud nevlídným tónem, „že ten vrah je někdo z cestujících!“

Poirot přikývl. „Vše tomu nasvědčuje.“

„A že ta šňůra korálek na zemi byla jenom zástěrka?“

„Přesně tak.“

„Ta krádež peněz také?“

„Přesně.“

Nastala odmlka a pak slečna Hendersonová zvolna řekla: „Měla jsem paní Clappertonovou za velice nepřijemnou osobu a myslím, že ji na palubě nikdo opravdu rád neměl, ale není tu nikdo, kdo by měl nějaký důvod ji zabít.“

„Snad kromě jejího manžela,“ řekl Poirot.

„Snad si vážně nemyslíte –“ Zarazila se.

„Všichni na této lodi jsou toho názoru, že plukovník Clapperton by měl nárok ‚na ni vzít sekuru‘. Tak to myslím bylo řečeno.“

Ellie Hendersonová se zadívala na Poirota a čekala.

„Ale nutno říci,“ pokračoval on, „že já sám jsem na straně dobrého plukovníka neshledal žádné známky podráždění. A rovněž, což je důležitější, má alibi. Celý den byl s těmi dvěma dívkami a na loď se vrátil teprve ve čtyři hodiny. To už byla paní Clappertonová několik hodin mrtvá.“

Nastala další chvíle ticha. Pak Ellie Hendersonová tiše poznamenala: „Ale pořád si myslíte – že to byl nějaký pasažér?“

Poirot sklonil hlavu.

Náhle se Ellie Hendersonová rozesmála – bezstarostným, drzým smíchem. „Tahle vaše teorie se bude těžko dokazovat, monsieur Poirote. Na lodi je pasažérů pěkná řádka.“

Poirot se jí uklonil. „Použiji frázi z jednoho z vašich detektivních příběhů. ‚Mám své metody, milý Watsone.‘“

5.

Následující den u večere našel každý pasažér vedle talíře strojopisný vzkaz, který ho žádal, aby se v půl deváté dostavil do hlavního salonu. Když se společnost shromáždila, předstoupil na